

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 13. vel. travna. 1892.

List 20.

Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete

na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal Anton Lesjak, dobrovski kapelan.

(Dalje.)

§ 3. Kako je bilo z božjo potjo na Dobrovi pred vstanovitvijo fare in kako pozneje?

Žal, da nimamo shranjenih zapisnikov, ki bi segali v 12. in 13. stoletje nazaj. V daljnem Ogleju se znajo pač nahajati kaki podatki, a kedo jih bode dosegel? Pa če tudi nimamo pisane poročila, pa povzamemo lahko iz družih okolnosti z gotovostjo, da je božja pot na Dobrovi zares že v 13. in 14. stoletji slovela in bila mnogo obiskovana.

Že velikost one prešnje cerkve nas k temu sklepu sili. Ko bi ne bila božja pot tako obiskovana, čemu bi pa zidali tako podružnico s peterimi oltarji? Dalje: vse sedanje dokaj obširno farovško posestvo je bilo nakupljeno že v 14. in 15. stoletji in to z milodari božjepotne cerkve Matere Božje. Že davnej preje pa je posedla cerkev velikansk gozd, katerega je moral kak dobrotnik in častilec Marijin cerkvi podariti itd. Zgodovinar Valvazor nam je iz svojega časa ohranil popolno zanesljivo poročilo. On je bil osebni prijatelj tedanjemu grajščaku na Bokalcih, Volbenku Žigu, baronu Strobelhoffskemu, in je tudi dalj časa bival pri njem na Dobrovi. On piše, kakor smo že omenili, da je ta božja pot o njegovem času tolikanj slovela, da so božjepotniki po leti skoro vsak dan dohajali in da je bilo tukaj nekatere dni po letu na en sam dan po 20—26 ss. maš. Slovela je tudi izvan dežele. Tako je leta 1668 imenitna

kneginja s Koroškega obljubila zlato krono Mariji Devici na Dobrovi, ako bi njen šestletni slepi otrok spregledal. Bila je uslišana in je obljubo z radostjo izpolnila. Koliko zaupanje so že v tisti dobi imeli kristjani do dobrovske Matere Božje, je razvidno tudi iz bogatih daril, katere je cerkev prejela od pobožnih romarjev v znak zahvale za prejete milosti. V stari knjigi je zapisano, da so pobožni romarji tu sem v dar prinesli mašne plašče, vezene s srebrom in zlatom, zlate in sreberne verižice, pasove, perstane, zavratnice, skledice, krone in svetilnice. Žal, da so vse to leta 1713, ko so staro cerkev poderli, prodali za nizko ceno 204 gld. Posebno ljubezen in zaupanje pa je imelo že tisto dobo prebivalstvo stolnega mesta ljubljanskega do dobrovske Matere Božje. Bilo je sploh v pregovoru, da kedor gre trikrat na božjo pot na Dobrovo, je toliko dobro delo opravil, kakor ko bi bil romal enkrat v Rim na grob na sv. Petra in Pavla. Tako najdem zapisano v starem zapisniku iz leta 1756. Posebno zaupanje Ljubljancev do dobrovske Matere Božje je razvidno tudi iz napisa, kateri je bil vdolbljen v spominsko ploščo v prejšnji stari cerkvi. Že četrto leto je strašna morilka — kuga — razsajala v sosednjih deželah: po Koroškem, Štajerskem, Hervaškem in v Gorici. V tej stiski se je mesto ljubljansko zateklo k Materi Božji na Dobrovo in k sv. Roku v Dravljah. Darovalo je mesto leta 1682 spominsko ploščo ter jo dalo v cerkveno steno vzidati. Škoda, da se nam plošča ni ohranila. Mogoče, da se je pri podiranju stare cerkve poškodovala in zdrobila. Valvazor pa, ki jo je sam videl, nam je ohranil njen napis. Taki-le je bil:

Magnae Dei Matri
Mariae in Dobrova

Populi e vicinis remotioribusque Carnioliae
partibus

Loci venerandi causa confluentis
Frequentia famosissimae
Quod

Hic sibi locum gratiae elegerit,
Miraculis clareat,

Totamque Carnioliae Provinciam
a peste

In quartum annum ad confinia usque grassante
Miraculose salvaverit

Se et suos

In perpetuum gratitudinis mnemosynon
Aemona devovet

Anno Christi 1682., qui est Aemon: Cond: 2904.

To je:

Prezviseeni Materi Božji na Dobrovi, — ki je v tolikem slovesu zaradi obilne množice ljudstva, ki iz bližnjih in daljnih krajev dežele tu sem vre, počastit ta kraj, kjer si je izvolila svoj sedež milosti, po čudežih slovi in je vso Kranjsko deželo čudežno obvarovala kuge, ki je 4. leto ob mejah razsajala, — izroča Ljubljana v vedni spomin hvaležnosti samo sebe in svoje. Po Kristusu l. 1682, to je 2904 odkar je Ljubljana (Emona) nastala.*)

Z vstanovitvijo samostojne fare se je božja pot le še lepše razvila in povzdignila. Dokler ni bila vstanovljena samostojna duhovnija, so šentvidski gospodje sicer prihajali skoro ob vseh zapovedanih Marijinih praznikih na Dobrovo obhajati božjo službo: ali slovesne shode so imeli le v praznik vnebovzetja in rojstva Marije Device. Po vstanovitvi fare pa so bili obilni shodi vsako nedeljo in praznik, zlasti med šmarnimi mašami. Leta 1725 je bilo sveto leto. Verhovni poglavar sv. Cerkve je bil takrat Benedikt XIII in je vladal tedaj prvo leto. Na Dobrovi se je tedaj skozi 9 dni prav slovesno obhajal sv. misjon. Vodili so ga č. oo. jezuiti. Na Dobrovo so prihajale velike množice ljudi tudi od drugod. Spominska podoba na to se še nahaja v farovžu. Lepota hiše božje je rasla. Znotranji in vnanji blišč Marijinega svetišča, mnoge zadobljene milosti so vedno večje množice romarjev na Dobrovo privabljele. Pretesni so postali prostori cerkveni, zlasti ni dostajalo prostora za spovednice. Za božjo in Marijino čast vneti, za zveličanje duš skerbni tedanji vikar dobrovski Ivan Kerstnik Tahavec (na Dobrovi l. 1741—1753) je dal leta 1744 razširiti pokopališče. Na vzhodni strani cerkve se je pokopališče obzidalo z bolj visokim, debelim zidom. V tem zidu so naredili 12 vdolbljin za

spovednice. Na zapadni strani cerkve pa so pozidali 6.8 m dolgo in 6.3 m široko kapelo. Tu notri so ob velikih shodih maševali in pridigovali. Vse to, prostori za spovednice in kapela, je še sedaj ohranjeno. Kapela je bila do leta 1890. precej nižja in na tri strani popolnoma odperta. O njej bomo še govorili. Leta 1747., dne 25. junija, peto nedeljo po binkošti, je posvetil vse to: cerkev, pokopališče in kapelo prevzvišeni in plemeniti gospod Ernest Amadej grof Attems, osemnajsti knezoškof ljubljanski. To nam naznanja latinski napis na črni kamneni plošči, katero je dal že naslednji vikar Jernej Zupanec na listni strani v cerkvi vzdati. Napis je ta-le:

D. O. M. O. B. A.

Almae Dei Matri

Gratiarum fonti

Fideli afflictorum solatio

Quae

Hic inter coryleta et fontes

Sedem sibi elegit gratiis et miraculis claret

Cui

In honorem 1231. prima Ecclesia

et

haec aedes ex imo coepta

à

C. & R. S. R. J. P. D. D. Ernesto e Comitibus

Ab Athembs XVIII. Lab. Epo.

Consecrata è. VII. Kal. Jul.

MDCCLXVII

H. M. P.

indignus Deiparae Cliens et sacerdos

M. Barthol. Suppanz l. P. IV.

Skoro gotovo je bila cerkev preje samo blagoslovljena ali benedicirana, ali pa je bila istega leta tudi po notranje toliko popravljena, da je morala biti na novo posvečena.

Ko je bila cerkev zidana, je bil ostal zvonik prav nizek, nižji od srednje kupole. Leta 1752 pa je dal vikar Ivan Tahavec zvonik vzdigniti in sploščakom pokriti, kar je stalo blizu dva tisoč goldinarjev.

(Dalje nasl.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

IV. Župnik in dekan ribniški.

S poslednjim odstavkom smo prehiteli časovni red v opisovanju življenja in delovanja rajnega gospoda dekana Skubica. Povedati moramo namreč, kdaj in kako se je bil preselil v Ribnico.

Na sv. Neže dan l. 1868 je bil zatisnil oči slavni ribniški dekan Ignacij Holzapfel, ki je deloval goreče skoro dvajset let v Ribnici. Zapustil je vse svoje premoženje, krog 70.000 gld., za uboge gluho-neme. Napraviti se mora po zadnji volji pokojnikovi

*) Ne moremo boljše posloveniti, da bi česa ne premenili.
Pis.

poseben zavod za gluhanost cele dežele. Dotično Holzapfelno premoženje je sedaj še v oskerbovanju c. kr. deželne vlade in je znašalo ob koncu l. 1891 že 268.839 gl. 20 kr. Deželni zbor sedaj resno misli, da vstanovi s Holzapfelnovim zakladom deželni zavod za gluhanost.

Temu slavnemu možu torej je postal gospod Skubic naslednik in sodimo, da po božji previdnosti. Odločen je že bil namreč po knezoškofu Jerneju Vidmarju za novega ribniškega dekana č. g. Alojzij Košir, takrat župnik v Teržiču. Ker je bila pa ravno v tistem času izpraznjena fara št. Rupertska, za katero je g. Košir tudi prosil, podelil mu jo je prečast. novomeški kapitelj, ker ni vedel, da je g. Košir že odločen za Ribnico, in tako je dobil g. Skubic 12. avg. l. 1868 dekret za župnika in dekana v Ribnici. G. Košir preselil se je v večnost za svojim nekdanjim tekmečem Skubicem komaj dobre štiri mesece pozneje, namreč 26. avgusta 1891.

Došel je novi gospod dekan v Ribnico 16. oktobra 1868. Sprejem je bil jako priserčen in veličasten. Prišedši skoz Terg s spremstvom šel je naravnost v malo leseno kapelico, v kateri se je med zidanjem farne cerkve obhajala ob delavnikih služba božja in se delili sv. zakramenti. Izrekel je pri tisti priliki serčno željo, da bi on in vsi farmani zadovoljni skupaj živeli, vedno v miru in lepi ljubezni. Ta želja se je njemu in župljanom popolnoma spolnila.

Tri tedne potem, 8. novembra, se je obhajala v Ribnici trojna veličastna slavnost. V prvo zahvala za zemeljske pridelke in ob enem za srečno dozidanje nove cerkve, katero je bil začel Skubčev prednik, g. Holzapfel. V drugo pa se je obhajalo blagoslovljenje nove farne cerkve sv. Štefana, papeža in mučenca, ki je bila gledé zidov doveršena. Obhajalo pa se je takrat tudi slovesno vmeščanje (instalacija) novega župnika in dekana. Vse je bilo ginjeno, ko je tedanji ljubljanski stolni dekan, poznejši knezoškof dr. Janez Zl. Pogačar zbranim ovčicam predstavil novega dušnega pastirja, ki jim bo zanaprej lomil kruh življenja in jih napajal z dušno pijačo, ki teče iz sedmerih virov sv. zakramentov. Zvesto je poslušala množica, ko je navdušeni govornik priporočal novemu duhovnemu pastirju z drago ceno odkupljene ovčice, ljubo mladost, možé in žené, gospodarje in gospodinje.

Serčno veselje se je razodevalo po cerkvenem opravilu še v duhovski hiši, kjer se je slavil ob enem tudi god ravno vpeljanega gospoda dekana Martina. Stolni dekan dr. Pogačar je pokazal s tem, da je prišel v Ribnico vnesti novega gosp. župnika in dekana, pred svetom, kako visoko spoštuje g. Skubica. Spoznaval ga je natančneje, ko je zahajal na počitnice v Suhor k rajnemu župniku Škoficu, s katerim sta večkrat obiskala tudi dekana Skubica v bližnjem Semiču.

V Ribnici je čakalo novega gospoda dekana veliko težavnega pa imenitnega dela. Pred vsem je moral misliti, kako ohraniti dušno pastirstvo velike fare, ki šteje 6000 duš, v onem lepem redu, ki ga je bil vstanovil rajni Holzapfel. Naj bo povedano Ribničanom v čast, ob enem pa tudi v spodbudo, da radi obiskujejo — kadar so doma — službo božjo in da pogosto pristopajo k sv. zakramentu. Ne pretiravam, če terdim, da je v naši škofiji razun Ljubljane malo fará, kjer bi morali gg. duhovni dalj časa predsedeti v spovednici, kakor v Ribnici. In prav je tako!

Pogosta spoved odpravlja grešne razvade ter zabranjuje mlačnost in nebržnost v verskih rečeh. In prav Ribničani se morajo varovati verske mlačnosti, ker so prisiljeni — vsaj mnogi med njimi — vsako leto po svetu s trebuhom za kruhom. Sodim, da je ravno pogosto prejemanje sv. zakramentov in redno obiskovanje domače službe božje obvarovalo Ribničane one brezbržnosti za vero in cerkev, katera se večkrat opazuje pri sosednjih Kočevarjih, ki živé v podobnih razmerah.

Svet navadno sodi delovanje duhovnikovo le po vnanjem: po tem, kar je kateri zidal, kar je pisal, koliko društev je vstanovil, kako je podpiral narodne težnje, koliko je svojim faranom pomagal v gmotnem obziru, itd. Vse to je potrebno in lepo, za vse to se tudi zanima vsak goreči duhoven. Ali veliko bolj imenitno, najprvo potrebno je zidanje duhovne cerkve božje, širjenje kraljestva božjega v sercih vernikov. In skušnja poterjuje, da so bili pri nas za svoj poklic naj bolj goreči duhovni tudi najboljši rodoljubi, ki so tudi v gmotnem obziru veliko storili za svoje župljane, pač da, za ves slovenski narod. O tem se bomo prepričali tudi iz opisa delovanja Skubčevega v Ribnici.

Rajni Skubic je bil pred vsem dušni pastir. Vsled premnogih vnanjih del, katere je izvršil, bi smel sicer človek misliti, da se ni mogel veliko brigati za dušno pastirstvo. Ali zelo bi se motil. Sv. maša, pridiga, spovednica in druga duhovska opravila so mu bila vsikdar prva in najimenitnejša dolžnost. Ne le, da je v težavnih okoliščinah ohranil v fari gorečnost Holzapfelne dobe, marveč jo je s pomočjo dobrih duhovnih pomočnikov še zdatno pomnožil. Spovedancev je bilo vedno več, tako da so jih v zadnjih letih trije gg. duhovni — zlasti o gotovih časih — težko zmagovali.

Da bi poživil in ohranil katoliško življenje v fari, je obhajal s svojimi farani od 2.—14. jun. l. 1883 misijon in leta 1887 ponovljenje misijona. Vodili so obojno pobožnost čast. gosp. Lazaristi iz Ljubljane in Celja. Ljudstvo je z veliko vnemo hitelo v prostorno cerkev, poslušat govore in k spovednicam. Bile so v novi cerkvi že nove maše, bilo je birnanje, ali nikdar prej ni bila tako napolnovana, kakor o misijonu dve nedelji in o sklepu misijona. Spominjam se, s kakšnim veseljem so mi pripovedovali rojaki, ko sem bil v jeseni l. 1883 na počitnicah v Ribnici, o „dnevih zveličanja“, kakoršne so bili doživeli nekaj prej. Tudi taki, ki poprej niso veliko marali za cerkev, so se bili vdeležili milosti sv. misijona, in se niso mogli dosti pohvaliti, tako jim je vstregla pobožnost.

Lepa cvetka Skubčeve gorečnosti je tudi štiri-deseturna pobožnost pustne dni, začeta l. 1890, ktera rodi prelepega sadu. Goreč duhoven, katerega Ribničani dobro poznajo, pisal mi je lansko leto, da si je gospod dekan Skubic s to pobožnostjo spletel nov krasen venec, ki mu bo ovijal glavo v nebesih. Naj prva gorečnost vzbujena po rajnemu Skubicu, ne poneha; nasprotno plamti bolj in bolj ljubezni do Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa! O da bi se našel dobrotnik, ki bi to pobožnost za vse prihodnje čase tudi gmotno zagotovil!

(Dalje nasl.)

Za majnik.

(Konec.)

Mati se hitro oberne in vidi nesrečo hčerke; iz strahu omedli, izgojevalka pa hiti v grad pomoč iskat. Sedaj je hotel ljubi Bog, da je revna družina peljala se ravno ta trenutek mimo kraja nesreče; hitro skoči mož z voza ter se verže v vodo; trajalo je komaj eno minuto in prinesel je že s smertjo borecega se otroka še živega iz vode ter ga pred mater položil; v tem trenutku prišel je tudi že grajski gospod s hlapcem, kteremu je revni mož vso nesrečo pojasnil. Gospa se je počasi zopet zavedila, je pritisnila hčerko na svoje ljubeče materino serce in se na glas Bogu zahvalila z povzdignjenimi rokami za tako srečno rešitev. Dninarjeva družina bila je nato povabljen, priti v grad, kjer se ji je takoj z jedjo postreglo; po jedi šel je grajski gospod z njo na vert ter jo natančno povpraševal po okoliščinah; vse mu je družina pošteno in odkritosrečno povedala. Ker je gospod že z nekaterih opazk kmalu razvidel, da sta mož kakor tudi njegova žena precej skušena v vertnarstvu, ponudil jima je ravno prazno vertnarsko službo, ktero je mož z največjo hvaležnostjo takoj sprejel in ob enem obljubil, da se hoče potruditi, zadovoljnost svojega novega gospodarja doseči. Nato pokaže jim gospodar stanovanje, odmeri jim del verta v porabo ter tudi pove vsoto, ktero bodo vsak mesec dobivali, ako mu bodo všeč delali. Kako je bila revna družina srečna! Ljuba Mati Božja, kateri so izročili svoje terpljenje in skerbi, uslišala je njih ponižne, otroške prošnje. Perva reč, ktero je pridna žena v novo prostorno stanovanje nesla, bila je podoba ljube nebeške Kraljice, pred ktero je pri vstopu zopet pobožna družina s solznimi očmi opravila ponižno zahvalno molitev; od tedaj ni pretekel dan, da ne bi bila družina pred njo molila; vsako soboto in pred vsakim Marijinim praznikom gorela je lučica pred milostno podobo in ko je prišla lepa spomlad in je pokazal majnik svoje cvetke, okrasila je družina to podobo z najlepšimi in najbolj cvetečimi cvetkami. S pridnostjo, zvestobo in poštenostjo vedeli so si zadovoljnost grajščakovo tako pridobiti, da je čez dve leti, ko sta dečka doveršila ljudsko šolo, oba priporočil dobro znanemu predstojniku duhovne kongregacije, kjer sta bila kot pevca popolnoma brezplačno vzdrževana; po dokončanih vseučiliških studijah stopil je eden kot zdravnik, drugi kot duhoven v praktično življenje; in oba, v istem okraju delujoča, bila sta v obćnem spoštovanju pri vsih, zavoljo njih prelepih lastnosti in natančnega izpolnjevanja vsih dolžnosti; njuni stariši pa že mnogo let počivajo v hladni zemlji. Kdo ne spozna v tej družini očitnega vspeha Marijine priprošnje, skrivnostnega vladanja božje previdnosti? Da, čudovite so Božje poti, nezapopadljivi Njegovi sklepi; Njegovo sveto ime bodi slavljen na veke!

Janez Repič.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Ljubljani se je pretekli ponedeljek, 9. t. m., nekoliko mudil znameniti mož, č. P. Herbert, Tirolec iz reda sv. Frančiška, ki je poprej nad 20 let bival v Jeruzalemu, zdaj pa je kakor v pokoju v cesarskem gradu „Belvedere“ na Dunaju (se vé, da po privoljenji samostanskih višjih prednikov). Poslan je

bil zdaj od Nj. Veličanstva v Sveto deželo s častnim opraviлом, da je za frančiškanskega „prezidenta“ v Jaffi, kakor tam samostanske predstojnike imenujejo) nesel zlati križec s krono od Nj. Veličanstva, to pa v spomin za posebne usluge, ktere je skazoval Nj. Veličanstvu in spremstvu — tudi v duhovnem obziru ob času Njih popotovanja v Jeruzalem.

P. Heribert se je mudil šest tednov v Palestini in je na vsih imenitnejših svetiščih opravljal najsv. daritev za cesarsko rodovino.

Spomina vredno je, kako je bila neka bogoljubna romarica iz sorodovinstva popotnikovega nezmerno ginjena v Nazaretu, n. pr. pri „Marijinem studencu“, kamor je hodila Marija in mladenček preljudi Zveličar sam po vode, ali na prostorih Marijine hišice (ki je zdaj v Loreti, kakor je znano); serce se ji je hotlo stopiti na mestico, kjer je bilo ognjišče... Vsi obrazi prebivavcev, posebej ženskih, so se ji zdeli lepši, nekako čeznatornega vtisa, rekel bi: Marijini obrazi. Nikakor ni mogla dopovedati, kako silno ljubeznjivo in prijazno je v tem mesticu; — prebivavcem, zlasti deklicam, se že po zunanjem pozná, da so bolj pobožne, nedolžne, kakor po družih krajih. (Nekaj takega, menda se ne motim, je spaziti tudi pri dečkih v Betlehemu).

Spomina vredno je, da une dni, ko je pri nas snežilo in silno deževalo, je bilo v Sveti deželi po 42—45 stopinj vročine. Rež*) in pšenico so bili že poželi.

Z Iga. (Šmarnice in poživiljanje vere. Katoliški shod.) Vsaki čas ima kaj posebnega, vender je med vsemi letnimi časi naj prijetniši spomlad. Cvetice cveto, drevesa poganjajo, škerjančki žvergolé, gozdi se oživljajo, vse vstaja iz svojega spanja. Kakor je pa med štirimi letnimi časi naj lepši spomlad, tako je med vsemi 12 meseci naj prijetniši in naj lepši mesec majnik, kterega je sv. Cerkev in pobožnost dobrih katoličanov darovala in odločila v čast Materi Božji, Devici Mariji, naj častitljivi Kraljici. V tem mesecu tisuč in tisuč vernikov pošilja prošnje in zdihljeje pred sedež Marijin. In ako Marija že nobene posameznega zdihljeja ne prezre, bo še vse rajše uslišala splošnje prošnje vernikov v tem njenem mesecu. Kdo more prešteti vse dobrote, ki jih Marijini častivci vsako léto v majnikovi pobožnosti iz njenih rok dobivajo. K Marijinemu češčenju nas pa nagibajo velike dušne in telesne potrebe, in naša lastna korist, ker Marija v tem mesecu posebno bogato odpira roke in svojim otrokom velike milosti deli.

V stiski je sv. katoliška Cerkev s svojim poglavarjem in z verniki vred, v nevarnosti so posamezne dežele, koder so razpertije in ljudje nezadovoljni vsled pojemajočega katoliškega prepričanja; v silni nevarnosti je tudi naša mladina, katero svet s svojimi zapeljivimi pa vabljevimi zgledi in spisi skuša zapeljati in nesrečno storiti. Če vse to in stotero še drugih nevarnosti pregledamo, moramo spoznati, kako potrebno je, da Marijo, našo dobro mater, posebno v tem mesecu častimo in na pomoč kličemo.

Ker bode letos v Ljubljani katoliški shod za vse slovenske pokrajine, kateremu bo poglavitni namen: poživiljati katoliško prepričanje in vterjati na podlagi katoliških načel zasebno in očitno življenje in delo.

*) Bizjaška je pisava „rž.“ ko vendar — saj na Gorenjskem — popolnoma jasno zgovarjamo „rež!“ Zakaj ne pišete tudi n. pr.: „tr.“ „sr?“

vanje katoliških Slovencev, moramo pa posebno še v tem Marijinem mesecu jo prositi, naj Ona, za Bogom naša naj bolj mogočna in usmiljena dobitnica, pomaga, da bode naš prvi shod poživil gorečnost katoliško in pridobil vse tiste, ki se niso dosedaj vneli za katoliško stvar, ali pa so še celo otrovali med našim katoliškim ljudstvom katoliško življenje z nevernim liberalizmom. Pri nas vsaki dan pri šmarničnem opraviilu molimo rožni venček Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca, z namenom, da bi naj lepša in naj bolj mogočna Kraljica blagoslovila delovanje osnovnega odbora in pripravljavna dela za katoliški shod ter sprosila mnogo vspeha prvemu slovenskemu katoliškemu shodu.

Za majnikovo svečanost dobila je naša farna cerkev letos dragocén kinč. Neimenovan tukajšen faran kupil je krasno sliko Device Marije brez madeža spočete, ter jo je podaril farni cerkvi v porabo šmarnične pobožnosti. Naj mu bode po tem potu izrečena iskrena zahvala. In preč. naš gospod župnik so pa oskerbeli farni cerkvi silno lep luster za 18 sveč, kateri nam vsem faranom močno dopade, ter kinča našo že itak vso prenovljeno in olepšano hišo Božjo. „Naša ljuba Gospá, presv. Serca,“ katero po vsi župniji s tim naslovom in slavoklicem na pomoč kličemo in serčno pozdravljamo, naj vsem dobrotnikom in posebej priljubljenemu in gorečemu preč. gospodu župniku obilno poplača njih trud in prizadevanje!

F. Š.

V Kropi je pretekli petek, 6. t. m., o poli 9ih zvečer v Gospodu zaspal ondotni župnik č. g. Jan. Kapuz, prav blaga duša, skerbni in goreč dušni pastir. Morebiti kateri prijatelj kaj več in bolj natančno popiše, mi tukaj le ob kratkem kaj malega omenimo o blagem ranjkem. Rojen je bil v Kamniku 28. avg. 1821, in mašnik posvečen 31. jul. 1847. Služil je kot duhovni pomočnik v Mokronogu, v Postojni in Moravčah pri pokojnem občespoštovanem in ljubljem dekšanu gospodu Jan. Tomanu, kteremu je pozneje pridigal o njegovi zlati maši. Kot samostojni dušni pastir je bil v Pečah in potem veliko let župnik v Kropi. Bil je vedno delaven za božjo čast in boljšanje vernikov. Zlasti v Kropi je s pomočjo verlih domačinov silo veliko storil za cerkev in za omiko mladine. Možje, ki so v času njegovega pastirovanja zelo veliko darovali za svoje rojake v Kropi, so zlasti preč. gg.: pokojni stoljni prošt Jož. Zupan, oba preč. gg. Potočnika, namreč. msgr. Mihael, uršulinski spovednik v Ljubljani in njegov preblagi brat pok. Št. Viški župnik Anton, za šolstvo posebej pa pokojni g. deželni šolski nadzornik g. Jan. Šolar. G. Jan. Kapuz je pa vse lepo vodil, oskerbljeval in vraval, storilo se je prav veliko v blagor ondotne srenje. Da je blagi gosp. Kapuz pri vsem tem ne le imel veliko stroškov, potov, ampak tudi mnogo daroval, ni dvomiti.

Priče in sad njegove neprenehljive delavnosti so zlasti: Prelepi križev pot, novi zvonik, novi veliki zvon, obnovenje velikega oltarja, novi stranski oltarji, zali križ na pokopališču, lepo število prezalnih paramentov, že bolj proti zadnjemu prelép tlak in stopnice pred velikim oltarjem in obhajilna miza, da molčimo o drugih napravah. Ne manjši cene so njegova dela v čisto dušnem pomenu, kakor: sveti misijon in njegova blažena obnova, velika gorečnost za razširjanje bratovščine presv. Rešnjega Telesa; ker je imela bratovščina veliko udov, je kar sam z vso faro vred v

cerkvi vsaki mesec „uro“ obmolil itd. Že v svoji zadnji bolezni pa je še nekaj prav koristnega storil za Kropčane, djal bi, kakor za testament. S pomočjo preč. P. Angelika Hribarja je namreč v fari vstanovil karmelsko bratovščino, ktera je z brezštevlnimi duhovnimi dobrotami sklenjena. Preč. P. Angelik je namreč o pustni tridnevni bil prišel v Kropo na pomoč in pridigoval je med drugim tudi o slavnem Karmelu in ondotni bratovščini Marije D. To blezo je dalo povod, da so to bratovščino v Kropi vstanovili; g. Kapuz sam je imel dobiti oblast kot središnji vodja za ondotno okrajino (ali jo je bil blezo že dobil); pa božja neizvedljiva previdnost ga je med tem na nebeški Karmel poklicala. Zasluga za to novo dobroto je gotovo njemu prišteta in ne bo zgubljena.

Omenim naj še, da je bil g. Kapuz tudi med posebnimi dobrotniki za naše dijake; kadar je prišel v Ljubljano po opravilih (in to je bilo precej pogosto, ker je skorej zmeraj imel kaj novega napravljati za cerkev), vselej se je spomnil tudi s kakim darom za naše potrebne dijake. Bog mu plačaj in naj bode priporočen v molitev in blagi spomin gg. duhovnim tovaršem, dijakom, vsim prijateljem in sorodnikom.

Kar tiče bolezni blagega ranjcega, je znano, da je že delj časa bolehal za protinom v nogah, poslednjič pa mu je potegnilo k sercu. Od velikega torka ni več maševal in zgoraj omenjeni dan je izdihnil svojo blago dušo.

Škofja Loka in podoba sv. Janeza Nep. —

Petnajstega tega mesca, t. j., prihodnjo nedeljo, bode na „kapucinskem mostu“ v Loki slovesno blagoslovljena podoba sv. Janeza Nepomuka, lepo delo, namreč štatuva, ki stane le pri g. Leop. Tratniku 600 gld. Ta znesek se ina zbrati in troški zmagati s prostovoljnimi doneski blagih Ločanov. Imajo pa (naj brez zamere to pristavimo. Vr.) tudi lepo priliko tukaj skazati se s kakim radovoljnim darom sploh častivci tega velikega pomočnika za dobro spoved in pa zoper nevarnosti na vodi, posebej še Ločani, katerih je veliko drugod po svetu raztresenih. To je toliko bolj potrebno, ker dozdej, kolikor vemo, še nad polovico svote za samo podobo primanjkuje.

Pohvaliti moramo o tej priliki verne Ločane, ker bodo svoj imenitni most čez Soro, ki so ga najpoprej dostojno razširili, zdaj pa še s častitljivo podobo sv. Janeza Nepomuka olepšali. Zopet moramo pa milovanje izreči nad tem, kako so drugod, zlasti v Ljubljani, ko so nove mostove zidali ali vravnavali, častitljive starodavne podobe z mostov odmaknili, ne da bi jih z novimi nadomestili. To nikakor ni prav. Kako hočejo potem varstva na vodah za svoje prebivalstvo od Boga pričakovati na priprošnje Marije, ki je Pomočnica kristjanov, in zavetnica Svetnikov, posebej sv. Jan. Nepomuka! Zdej hočejo delati „mesarski most“; naj tukaj popravijo nekoliko poprešnje skaze, pa tudi na druge mostove naj ne pozabijo, da se jim poverne, kar se jim je uzelo. („Danica“ rada sprejema kake doneske za podobo sv. Janeza Nep. v Škofji Loki, ter jih odda na dotično mesto.)

Razgled po svetu.

Rim. Danes, 13. maja, je ravno 100 let od rojstva sv. Očeta Pija IX. V Rimu se je za obhajanje

te znamenite obletnice bil zbral poseben odbor pod predsestvom grofa Aquaderni-a. Slišalo se boče skorej, kaj se je v ta namen zgodilo; sv. Oče so želeli, da naj se god obhaja z vso slovesnostjo v stolnici sv. Petra in da hočejo tudi sami pričujoči biti. Papeštvo Pija IX je bilo eno naj znamenitejših, ne le po dolgosti skoro 32 let, temveč tudi zaradi tehtnosti za sv. Cerkev eno naj važnih.

Pred sv. Očetom je bil 25. aprila polen shod za ss. obrede. Kardinale in prelato so v tem shodu izrekli, da se zamore z zanesljivostjo prestopiti k temu, da se med blažene prištejejo naslednji služabniki Božji: Frančišk Ksav. Bijanski, mašnik barnabitoške družbe; Anton Baldunuči, jezuitovski duhoven in Gerard Majella, lajik redemtoriški. — Potem sta bila za resnična poterjena dva čudeža, ki ju je Bog storil po svojem služabniku, frančiškanskem mnihu Leopoldu s kraja Gaieche pri Perudžiji. Zgodilo se bo poblaženje najberž o bližnjem jubileju. —

Iz Armenije je prišlo v Rim naznanilo, da je umerl naslovni škof Puginier, iz družbe za zunanje misijone v Parizu, apost. vikar večernega Tongkina, kar je postal l. 1868. Bog mu daj večni mir.

Rim. V god sv. Pavla s Križa, 28. aprila, so učenjaki nad Katakombami sv. Kalista preslavljali slavnega preiskovalca kerščanskih starodavnosti, g. Janeza De Rossi, ki je obhajal 70desetletnico svojega življenja. Kardinal Parochi, vikarij Nj. Svetosti, je v starodavnem oratoriju sv. Siksta in sv. Cecilije daroval sv. mašo. Med mašo je imel lep nagovor. Temu je nasledovala sv. maša s Te-Deum-om. Gregorijanska skola je med slovesno mašo prekrasne pesmi pevala. Potem je Rossi imel izversten govor o kerščanskih starinah ondodnih katekomb, najdbah, izkopninah v „papeževih rokah“ in ondi bližnjih pokopališčih z grobom sv. Cecilije vred. Pri pogostovanji so govorili slavni možje: Kardinal Parochi, grof Pidal, španjski poslanec pri rimskem Stolu, msgr. de Waal, pa več Francozov in Italijanov. Po priserčno-prijaznem pogostovanji so k sklepu napravili obhod po katakombah. Prav primérno temu počivališču tolikih mučencev in svetnikov so prepevali gredé vsih svetnikov častiljive litanije. Čudovit vtis so delale razsvitljene katakombe.

„Solnograški cerkveni časnik“ pravi o sklepu tega sporočila: V tem ko so počislali papež in naj večji del evropskih vlád preslavnega arheologa, počislali ga z vsakterimi odlikami, je italijanska vlada sama odrekla njegovim zaslugam spodobno priznanje; ona ima vence in odlike le za Giordino Bruna, za Oberdanka, za framasone, jude itd. Za katoliške učenjake pa se ne gane. —

Dansko apostoljsko prefekturo so sv. Oče povzdignili v apostoljski vikarijat in dosedanji ap. prefekt je izvoljen za naslovnega škofa mesta Anostazijopola v Mesopotamiji.

Odbor za razstavo v Čikagi je povabil sv. Očeta, da naj bi se tudi vdeležili poslanja na razstavo za Kristofa Kolumba. Leon XIII so to obljubili in v svojem odgovoru imenujejo Kolumba enega naj večih dobrotnikov človeštva, kateri je imel le malo enacih, od nobenega pa ni bil prekošen.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec maj (veliki traven).

a) Glavni namen:

Likanje mladine s prejemanjem ss. zakramentov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec)

Velika zares je skerb vsacega očetovskega in maternega serca, ki to ime zasluži, strah in groza jih navdaja zastran sreče najljubšega, kar imajo na svetu, svojih otrok. In vendar vse to še komaj zadostuje za velike nevarnosti, ki dandanes mladino obdajajo in zoper katere vsa čujočnost kerščanskih starišev nič ne pomaga.

Da, tu je zares treba čuti in vedno čuvati, pa tudi moliti! Če Gospod ne zida hiše, zastonj se trudi zidar, če Gospod ne varuje mesta, zastonj straži stražar; te besede popolnoma veljajo tudi za vzgojo mladine; tu se brez Gospoda nič ne dá storiti, kar bi imelo kaj obstanka, in tudi ne sejati in saditi, kar bi moglo vspevati; brez Gospoda tudi ni mogoče zabraniti nikakega padca in nikake škode, odstraniti nikakega plevela. Zato, kerščanski stariši in vzgojitelji, čujte in molite!

Naše orožje zoper sovražnika, naši pripomočki zoper zlo so čeznatorni, in to vzderžuje naše upanje zoper vse upanje. Po človeško soditi vidimo uboge otroke od dne do dne huje v rokah brezverskega Moloha, vera pa nas uči, da je mladina vedno Gospodu pri sercu, da vedno z vso ljubeznijo zanjo skerbi, je nikdar spred oči ne izpusti in ji tudi v največji sili zadostne, celo preobilne pomoči ponuja. Toda kakor vse milosti, tako pomnoži tudi milosti za mladino naša molitev, in Gospod hoče razun tega, da ga prosimo usmiljenja, da tudi odpremo mladini one milosti, ki jih vedno ponuja v svojem usmiljenju, kakor vsim drugim tako tudi nežni mladini. In te so ss. zakramenti.

Kakor verniki sploh, zajemala je tudi v prvih stoletjih kervavega preganjanja posebno še mladina in otroci svojo moč iz večkratnega, celo vsakdanjega prejetanja sv. obhajila. Jeden del izmed njih je dobil tu moč neustrašeno preliti kri za Jezusa Kristusa, drugi še številnejši del pa moč stanovitne volje, katero je potreboval, da se je mogel ničevemu blišču npravstveno popolno propalega paganstva upirati in sredi zlobnega sveta bliščati kot nebeške luči. Tako bi moralo zopet biti. Hvala Bogu, v kerščanskih krogih, ki v resnici zaslužijo to ime, kjer vlada živa vera, zginjajo vedno bolj sledovi one merzlote in inlačnosti, ki so sledili za gorečnostjo prvih stoletij, ki so storili potrebno sramotno zapoved, kakor jo imenuje neki imeniten misijonar, zapoved, da moramo vsako leto vsaj enkrat sv. obhajilo, in sicer o velikonočnem času, vredno prejeti. Ravno tisti misijonar vpraša v lepi primeri: Ali ne bi bila za ljubečega otroka sramotna zapoved, če bi se mu ukazalo, svoje stariše vsaj enkrat na leto obiskati, ko to lahko stori vsaki dan kolikorkrat hoče? Izginjajo sledovi grozovitega krivo-verskega janzenizma, ki je skušal s prav satansko prekanjenostjo skozi dve stoletji odganjati duše od ss. zakramentov, ki so izvir čeznatornega življenja. Najprej skuša to zlobno krivoverstvo s prevelikimi zahtevami spoved spovedniku in spovedencu kolikor

mogoče obtežiti, ali pa celo neprenašljivo storiti, in če to ne zadostuje, imajo zoper sv. obhajilo tudi še svoje posebne pomisleke.

Janzenisti pravijo: „Nisi vreden sv. obhajila, nisi namreč dovolj svet.“ Zveličar pa pravi: Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom poživil: Janzenisti pravijo: „Ne puščajte otrok tolikrat k sv. obhajilu, so preveč razstreseni in lahko-miselni.“ Jezus pa pravi: Pustite male k meni priti, nikar jim ne branite, ker njih je nebeško kraljestvo. Oj, zastoka slednjič kača, o janzenizmu ni več ne sluha ne duha, pokazala se je marveč ravno nasprotna napaka, da se namreč prejema sv. obhajilo vse pre-pogosto in prelahkomiselno. Toda v resnici še ni janzenizem popolnoma zatert, merzlota in mlačnost še nista popolnoma pregnani, in če se večkrat pri-stopa k mizi Gospodovi, moramo opomniti, da to želi sv. Cerkev še večkrat; in če se pristopa prelahko-verno, t. j. brez dostojne resnobe, brez potrebnega strahu, zadeva to brez dvoma mnogo večkrat one, ki poredkoma pristopajo, kakor one, ki večkrat. Tudi blagodejno prejetje ss. zakramentov je umetnost, ki se da z vajo spopolniti.

Kar se pa še posebej mladine in otrok tiče, niso ti od cerkvene postave ozir prejemanja sv. zakra-mentov, potem ko se enkrat zavedó, nikakor izvzeti, se jih tudi sami radi poslužujejo in imajo pobožne želje jih večkrat prejemati. Na lahkomišelnost in druge napake mladosti se nam je pa treba tem manj ozirati, ker nasprotno odkritoserčni namen in nedolžno serce ravno otročjo dušo dela v poseben temelj Gospodov in njegove milosti, kjer zamorejo ss. zakramenti ono moč, ki je neodvisna od sodelovanja prejemavčevega, tem mogočnejše pokazati. Če naj bo lahkomišelnost mladine vzrok zoper pogosto prejetje ss. zakra-mentov, ali bi ne imeli potem gledé odraslih ravno toliko pravice sklicavati se na posvetnost in na tolikere duševne slabosti starčkov? Koliko jih mora ravno gledé prejemanja ss. zakramentov, če se spo-minjajo mladostnih dni, zaklicati: O, stokrat blagor mu, ki je še otrok! ali pa priznavati resnico besedi:

In česar modrih razumnost ne vé,

To čuti nedolžno otroš: o sercé.

Sv. Alojzij bodi torej mladini posebni patron, zlasti pa tudi še krasen izgled v večkratnem vrednem prejetju ss. zakramentov; in vsi, katere to še po-sebno zadeva, ker imajo svoje dolžnosti do mladine, stariši, učitelji in vzgojitelji, naj pazijo na to, da bodo sebi izročene duše po tem izgledu likali, in naj se nikar ne bojé preveč, da bi morda segali v pravice duhovnov. Poglavitni vseh pa, večji kot poduk in opomin, bo imel, kakor povsod tako tudi tukaj, dober izgled, s katerim spodbujajo stariši in vzgojitelji in vsi odrasli z večkratnim in gorečim prejetjem ss. zakramentov. „Sedanja družba bo minula iz pomanj-kanja kervi, je dejal neki veren mož na katoliškem shodu; pribežati moramo torej k velikemu, edinemu zdravilu, ki je teklo iz presv. Serca Jezusovega,“ t. j. h kervi, k oživljajoči tekočini milosti ss. zakramentov, ki so pritekli iz ranjenega serca Jezusovega. Pomla-jenje in oživljenje se mora pa pričeti z mladino.

Glavni namen za mesec junij (rožnik):

Razširjanje pobožnosti presv. Serca Jezusovega.

b) Posebni nameni:

16. **S. Janes Nepomuk.** Češko in Tirolsko. Katoliško gibanje na severnem Češkem. Zatiranje velikih pohujšanj.

17. **S. Paškal Bailonski.** Združenje mladeničev v versko-družbinskih krogih. Srečna izvolitev poklica. Moč za težavne skušnje kerščanske ljubezni do sovražnikov.

18. **S. Erth.** Švedska in Norvečija. Nesrečna imenitna gospa. Zopetna pridobitev zdavnej zgubljenega miru.

19. **S. Peter Celestin.** Povzdiga katoliškega časopisja, zlasti na Avstrijskem. Spreobrnjenje k starokatoličanstvu odpadlih du-hovnov.

20. **S. Bernardin Sienski.** Zviševanje pobožnosti k sv. Jo-žefu. Razširjanje in notranje okrepčanje tretjega reda

21. **S. Feliks Kantališki.** Kapucinski red. Nadomeščanje velikih umerlih ljudskih zastopnikov. Otroci mešanih zakonov. Več sramožljivih domačih siromakov.

22. **S. Bazilik.** Živaino prihajanje k procesijam križev teden. Bolni, za delo nesposobni duhovni. Priporočene časne zadeve.

23. **S. Andrej Bobola.** Poljsko. Avstrijski misijoni. Milostna odvernitev zadolženega zla.

24. **S. Marija D., pomoč kristijanov.** Avstrijski katoliški shod. Skrajno zapuščeni katoliki na Ruskem. Več prav obupnih položajev. Skerbi poslov.

25. **S. Gregorij VII.** Sv. Oče in rimsko vprašanje. Pospe-šitelji molitvenega apostolstva. Pravočasno ukrotenje nevarne upornosti.

26. **Kristusov vnebohod.** Združenje s skalo Petrovo v trdnem prepričanju. Neodnehljiv boj za kerščansko šolo.

(Konec nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše de-žeze poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešest-vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna dobrotnica mladine in sploh ubozega človeštva za pomoč in zdravje, če je Božja volja. — Žena priporoča brezvrnega in zanikarnega moža, ki mu nič ni mar za družino, da bi se na priprošnjo Matere dobrega sveta spreobrnili.

Listek za raznoterosti.

Prošnja čč. gg. duhovnim pastirjem, kateri imajo kako kaznilnico v svojem du-hovnem pastirstvu. Leta 1890 je bila vdru-gie natisnjena knjižica: „Duša spokorna,“ jako koristna za spreobračanje grešnikov. Z Božjo milostjo bi utegnili tudi v kaznilnicah koristiti. Da bi knjižica na take kraje prišla, se bo brez-plačno (franko) po pošti poslala dotičnih krajev duhovnim pastirjem, s ponižno prošnjo, naj bla-govolijo oddati jo nadzornikom kaznilnic zopet s prošnjo, da naj se skerbno čita, Usmiljeni Bog naj pa med čitanjem vsim grešnikom um raz-svetljuje in serce ogreva, da se resnično spre-obernejo.

Radomlje, 7. maja 1892.

J. Zupančič.

Ljubljana. (Slavna akademija pri sv. Antonu v Rimu.) Prečastiti o. general oo. frančiškanov P. Avguštin de Parma v Rimu je vsim frančiškanskim provincijalom poslal razglas, s katerim napoveduje slavno akademijo reda sv. Frančiška v Rimu v spomin 400letnice Krištofa Kolumba, ki je bil v nekem oziru tudi slava frančiškanska. Bil je namreč Krištof Kolumb pobožen tretjorednik in imel je dva imenitna patrona frančiškana, P. Janeza Pereza in P. Antona Marchena. V ta namen bode na čast Kolumbu pripravljena zgodovinsko-slovstvena akademija v kolegiju sv. Antona, to pa v dan, ko je Kolumb v prvo na suho stopil na otoku San-Salvador, to je, 12. oktobra tekočega leta. Vdeležiti se dá te akademije, ako kdo tudi ni sam pričujoč. Kako to? Tako-le: 1. Tri dele bo imela ta akademija in vsak se bo izveršil v 4 nalogah, prva v nevezanem govoru, in druge tri v vezanem in sicer v raznih jezikih. Naloge bodo iz življenja in dogodk Kolumbovih.

2. Umetna glasha. 3. Vsak provincijal bo dal reševati nalogo tistim izmed svojih, ki jih ceni za zmožne in v jeziku, ki bo zaznamnjan. 4. V mescu juliju vsak provincijal pošlje P. generalu vse sestavke, ki naj imajo kak rek na čelu. Ime pisateljevo pa bode zapečateneno z reko soglasnim s tistim, ki bode v spisu. 5. Poseben odbor bo spise presodil in odbral tistega, ki naj se v akademiji bere. Tisti, ki se bo bral, bode tudi natisnjen in ako moč, tudi drugi, natisa vredni. 6. Po izrečeni cenitvi se bodo zapečateni listiki odpečatili, da se zvê pisatelj, kteremu bode general prisodil prvo mesto, in ta bo na stroške lastne provincije poklican v Rim, da se družbe vdeleži. 7. Nasledujejo naloge:

I. del. 1. Kolumb po božjem navdajanju premišluje, kar hoče doznati. (V prostem govoru in laškem jeziku.) — 2. Kolumb in Sveta dežela. — Iz cele duše vsled papeških želja koperni iti v Sveto deželo grob Kristusov rešit. (V latinski pesmi.) — 3. Z desnico in premoženjem koperni v bran se postaviti zoper mohamedansko svoját, ki z naj večo silovitostjo žuga potrebiti kristjane. (V greški poeziji.) — 4. Kolumb v zboru Arabitov. (V verzih španskega jezika.)

II. del. 1. Pripovedovanje, kako je Kolumb serčno premagal prehode trude in nevarnosti iznajdovaje Ameriko. (Prosta beseda v latinščini.) — 2. Jadranje. (V angleških verzih. 3. Najdenje Amerike. (Verzi v italijanskem jeziku.) 4. Ljubezen do Indijanov, da bi se rešili z vero Kristusovo. (V francoskem popevanju.)

III. del. 1. Po velikih délih, terpljenjih Kolumb doseže nezvenljivo slavno krono. (Nevezan govor v italijanščini.) 2. Kolumb vklenjen. (V nemški poeziji.) 3. Kolumb umira v tuji hiši. (V slovanski poeziji.)* 4. Kolumb v človeški zgodovini in v bukvah Božjih. (V latinski verzih.)

Opomba: Vsim spisom v kakoršnem koli jeziku naj se pridene prosta latinska prestava, da morejo vsi umeti, ako pridejo v natis. Noben spis naj ne presega 12 minut, da se akademija preveč ne zategne. *Lej vednost, koran to frači. reda.*

Dunaj. Tretja nedelja po veliki noči je pokazala, da framaonski časnikarji Dunaja še niso pojudili.

* Prav primerno.

Vr.)

Imeli so ta dan spravno opravilo za strašno bogokletje, ki ga je neki jud izbruhnil v enem judovskih časnikov zoper Boga in Zveličarja Jezusa Kristusa. Segla je vmes pravica zoper nezmerno nesramnost, cerkev pa je vpravila spravno opravilo, pri katerem je kardinal Gruša sam pridigal o včlovečenem Sinu Božjem. Ogromna cerkev je bila gосто napolnjena, vse je bilo navdušeno in ko je kardinal sklenil z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ je vsa neštevilna množica na ves glas zaklicala: „Na vekomaj — Amen!“

V **Frančiškanskem samostanu Marija-Lankovic** je 1. maja umerl č. P. Fabijan Vesjak, rojen v Ptuj 12. sveč. 1834. mašnik postal 1857. R. I. P.

V **Marianhillu** v južni Afriki je 19. sušca umerl tudi pri nas znani trapistovski brat Caharija. Bil je star 72 let in bival je v redu 44 let. Bog mu daj večni mir!

Šmarnice v Mariboru ima letos v stoljnici č. P. Anton Schlosser, S. J., iz Št. Andreja na Koroškem.

V **pruski gornji Šleziji** se podpisuje prošnja za dopuščenje, da bi se smel veronauk deliti v materinem jeziku... Ali tudi za to je treba privoljenja dandanes? Prošnja ima že veliko nad 100.000 podpisov in vedno prihajajo še novi.

Poterdilo Prejel sem danes 154 gld. zbirk „Zgod. Danice“ (t. j. 50 gld. od bratovščine presv. R. Telesa za tabernakelj, 15 gld. za ss. maše, 29 gld. 72 kr. za svečnike, drugo za cerkev sv. Jožefa.)

Prijedor, 9. maja 1892.

P. Anton Palinić l. r.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. č. gospodje, ki so bili 5. t. m. oteči, rešeni, izbavljeni, povzdignjeni iz hudih stisk in pritežnosti. 11 gld. 50 kr. — Dobrotne roke 1 gld. 30 kr. — Neimen. dobitnik dobre mladine 10 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 5 gld. — Prijatelj J. D. s pristavkom:

Ker ne zna šale
Miza za male,
Denem v šalico
Za eno malico: 5 gld.

Odgovor:

Šalica zala,
Ki pa ni mala,
V rajskih dukatih,
Srebrnih zlatih,
Se bo svetila,
In k darovalcu
Se bo vernila.

Za sv. Detinstvo: A. J. Šket 48 kr. — Č. g. Gotard Rott, žup. pri Stari Cerkvi, 16 gld. 6) kr. — Čast. g. Štefan Jenko, vikarij v Podgrajah, 2 gld. — Iz Idrije, 130 gld. — Ana Merzlikar 12 gld. 52 kr. — Č. g. Jakob Aljaž, župnik na Dovjem, 40 gld. 30 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prijedoru: Alf. in Ivan Šket 1 gld. — Mar. Blažon 1 gld. — Mart. Trilar 1 gld. — Neka pobožna družina v Ljubljani, 1 mašni plaš, veliko rutic za kelih, kanonske tablice in več druge lepe cerkvene robe, pa 10 gld. v denarji. — Po prečast. g. kanoniku in mestnem žup. g. Rozmanu 2 mašna plašja, 4 dalmatinke in 2 gld. den.

Za Vincencijev družbo: Mar. Blažon 1 gld.

Za misijon govorih: Neimenovan dobitnik 1 gld. — Neimenovan človekoljub in dobitnik 100 gld.

Za ustanovitev stalne in večje rezidence č. oo. Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „provizorja“: Neimenovana 4 gld.

Za Detoljuba: Č. g. Alf. Šket 1 gld.

Za podobo sv. Janeza Nepomuka na „kapucinskem mostu“ v Škofji Loki: Nekdo, ki je dobil dvakrat posebno pomoč v veliki nevarnosti v Sori, enkrat za se, enkrat pa za sošolca, 5 gld.

Za varhe Božjega groba: Šmarten pri Kr. 11 gld. 53 kr.